

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa J. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

MÚSICA CLÀSSICA

—Todo está igual,
parece que fué ayer.

(La Bruja)

[Faint, mirrored text from the reverse side of the page is visible in the right margin.]

L'investida de la dreta

El clergue italià Don Sturzo, que durant els últims mesos ha viatjat per Europa, declarà dies enrera que la democràcia torna a predominar després de la crisi reaccionària portada per la neurosi de la guerra. Creiem que Don Sturzo té raó, i que l'esperit democràtic ha avançat notablement en els últims anys a despit d'alguns episodis locals. Però els demòcrates farien mal fet de refiar-se massa d'aquest avenç. S'està encara en ple període de lluita, i els avenços i les reculades no són definitius per cap costat. Poc després d'haver manifestat Don Sturzo la seva convicció en el triomf democràtic a Europa, veiem a Alemanya la victòria del mariscal Hindenburg, la figura del qual, en la presidència de la República, serà un símbol i un encoratjament per a les forces de dreta.

Això vol dir que quan encara la democràcia no s'havia acabat d'establir en les noves posicions conquerides, rep ja l'investida violenta de la dreta reaccionària. Cal, doncs, que els demòcrates de tot arreu, tant aquells que ocupen les posicions millors com els que combaten encara en terreny desfavorable, no caiguin ni en un afluirament de l'esperit combatiu, ni en una perillosa confiança. L'esdevenidor de la democràcia només pot assegurar-se amb la condició de mantenir durant molt de temps encara la lluita enèrgica i perseverant contra totes les forces que la combaten des de l'extrema dreta i des de l'extrema esquerra. Només la persistència en aquesta lluita cívica pot estalviar al món una nova lluita de sang i de destrucció, més terrible encara que la que va envermellar durant quatre anys les terres d'Europa.

Crèdit a la República alemanya

En altre lloc del nostre setmanari es parlarà del triomf de l'Hindenburg. No hi fa res. El tema és inagotable.

Remarquem que amb la resurrecció de l'Hindenburg ha ressuscitat la germanofília espanyola. Encara amb eufemismes, encara veladament, però ha ressuscitat. Fins ara semblava que Alemanya no existís per als germanòfils. De tant en tant, encara obedients al mot d'ordre, parlaven dels senegalesos al Rin, aplaudiren els articles d'en Lloyd George, titllaren a la França de militarista i d'imperialista, anatemitzaren an en Poincaré, no pas pel seu conservadurisme, si no perquè es mantenia obsessionat per l'hostilitat alemanya, però tot això era epidèmic i passatger. Ha arribat la victòria de l'antic general i altra volta, com en temps de la guerra, hem escoltat les mateixes paraules de la guerra, amb idèntic entenedriment per l'Hindenburg. Algú, com en Cambó, antic germanòfil, ha dit paraules adverses a l'elecció, però la posició d'en Cambó és la d'un polític que veu com altres polítics fan una mala jugada. El senyor Cambó, com molts germanòfils, com molts alemanys, ve a dir: Massa prematur; els alemanys han comès l'error de precipitar les coses, posant en guàrdia an els seus enemics.

Jo crec que el triomf de l'Hindenburg és lamentable, però crec, també, que encara pot ésser ineficaz. Els vots republicans, comprensos els comunistes, han estat superiors als monàrquics. Les ciutats han votat per la república. El propi Hindenburg, per a triomfar, no s'ha presentat ni com a monàrquic, ni com a nacionalista pur. Si els republicans alemanys reaccionen, l'Hindenburg haurà constituït des de la presidència, el mateix episodi que el general Mac-Mahon a França, en els inicis de la república. Mac-Mahon era monàrquic, la cambra era monàrquica i la restauració possible, però els republicans francesos seguiren la lluita, triomfaren, i Mac-Mahon va dimitir amb una gran honestat política.

No s'ha de sentir pessimisme davant de les contrarietats. Estava massa intoxicada Alemanya de sentiments megelomans i autoritaris, per a que desapareixin en uns quants

anys, sobretot continuant la pressió estrangera tan susceptible d'irritar la sensibilitat patriòtica. Alemanya està dividida. Ja és molt. Pensi's que per a aconseguir el triomf actual han tingut necessitat els nacionalistes d'apel·lar a la seva més gran figura. Sense ella no haurien triomfat. I qui sap si aquesta mateixa figura, enlairada pel poble no pensarà que són una bella cosa les institucions que permeten al poble fer la tria del seu ídol per a la suprema governació.

PARADOX

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA PRÉVIA CENSURA MILITAR

Pau d'Hindenburg

El mariscal Hindenburg, el vencedor de Tannenberg i de trenta batalles més, totes glorioses i difícils, i cada una més gloriosa i difícil que l'anterior, ha estat elegit President de la República alemanya per 14.640.000 vots. Així, Hindenburg ha triomfat una vegada més. Si entremig no hi hagués hagut armistici, que representà la rendició d'Alemanya, el mariscal hauria passat a la història com el militar més victoriós de la terra i del cel. Com que totes les coses pretèrites poden tornar, no és impossible que, si viu gaires anys, el nou president de la República alemanya torni a ésser generalíssim. Però als 78 anys d'edat s'ha de donar una mica de pressa si vol afegir nous triomfs militars a la seva fulla de serveis. Per a un gran general la victòria en les urnes és de poca importància.

Davant la reaparició del casc punxegut, aquesta vegada no dissimulat, molta gent es pregunta si tornarà la guerra. La guerra és una cosa que se'n va i que torna. Tenia tota la raó Mussolini—nosaltres donem sempre la raó a qui la té—quan deia dies enrera, en el Parlament italià, que no hi cap motiu per creure que la guerra del 1914-1918 sigui l'última. En realitat, ja fa temps que aquesta guerra no és l'última en la llarga llista de guerres que omple la història. Després de l'armistici de l'any 1918, hi ha hagut la guerra greco-turca i la guerra russo-polonesa, i això sense comptar algunes revoltes i lluites interiors.

Hindenburg es diu Pau. És un descobriment que hem fet aquests darrers dies. No sabem com es deia de nom de fons. I heu's aquí que el seu nom, traduït al català, contrasta amb la significació de la seva figura bèl·lica. Aquest home que es diu Pau i que en aquest concepte podria ésser patró del nostre Sometent, és avui el símbol de la guerra. Darrera del gros mariscal, alt com el seu sant patró, alt com un Sant Pau, que diem aquí, hi ha l'antic Estat Major, i una mica més lluny, l'ex Kaiser i l'ex Kronprinz i el fill de l'ex Kronprinz.

Per concedir importància a la victòria de Hindenburg no cal fer pronòstics sobre el que ha de succeir. N'hi ha prou amb la rea-

litat de la seva victòria. El fet que prop de 15 milions d'alemanys i alemanyes votin per Hindenburg fa veure als ulls de tohom quin és l'estat d'esperit d'Alemanya. Conegut aquest estat d'esperit, apareix evident que la futura guerra és segura i que l'únic dubte que hi ha és el relatiu a la data. Encara que Hindenburg no hagués guanyat, més aviat o més tard s'hauria produït també a Alemanya un moviment de revenja, tan bon punt els alemanys s'haguessin sentit prou forts per intentar-la i haguessin vist una ocasió propícia per a l'intent. Però en cas de triomfar Marx, hauria minvat la nerviositat d'aquest armistici efectiu en què ara es troba Europa, i hauria quedat un marge d'esperança per als esforços encaminats a evitar la catàstrofe que es veu a venir.

Qui sap si per als antics aliats i per als pobles més directament amenaçats per Alemanya, la victòria d'Hindenburg és encara un bé! Ara es veu més clar quins són els sentiments i quina és la intenció d'Alemanya. Aquells que ara s'enganyin respecte a això, no serà ja perquè Alemanya els hagi enganyat, sinó perquè s'hauran enganyat ells mateixos. Els anglesos, principalment, són els més exposats a l'auto-engany. I d'aquest auto-engany tot el món en patirà.

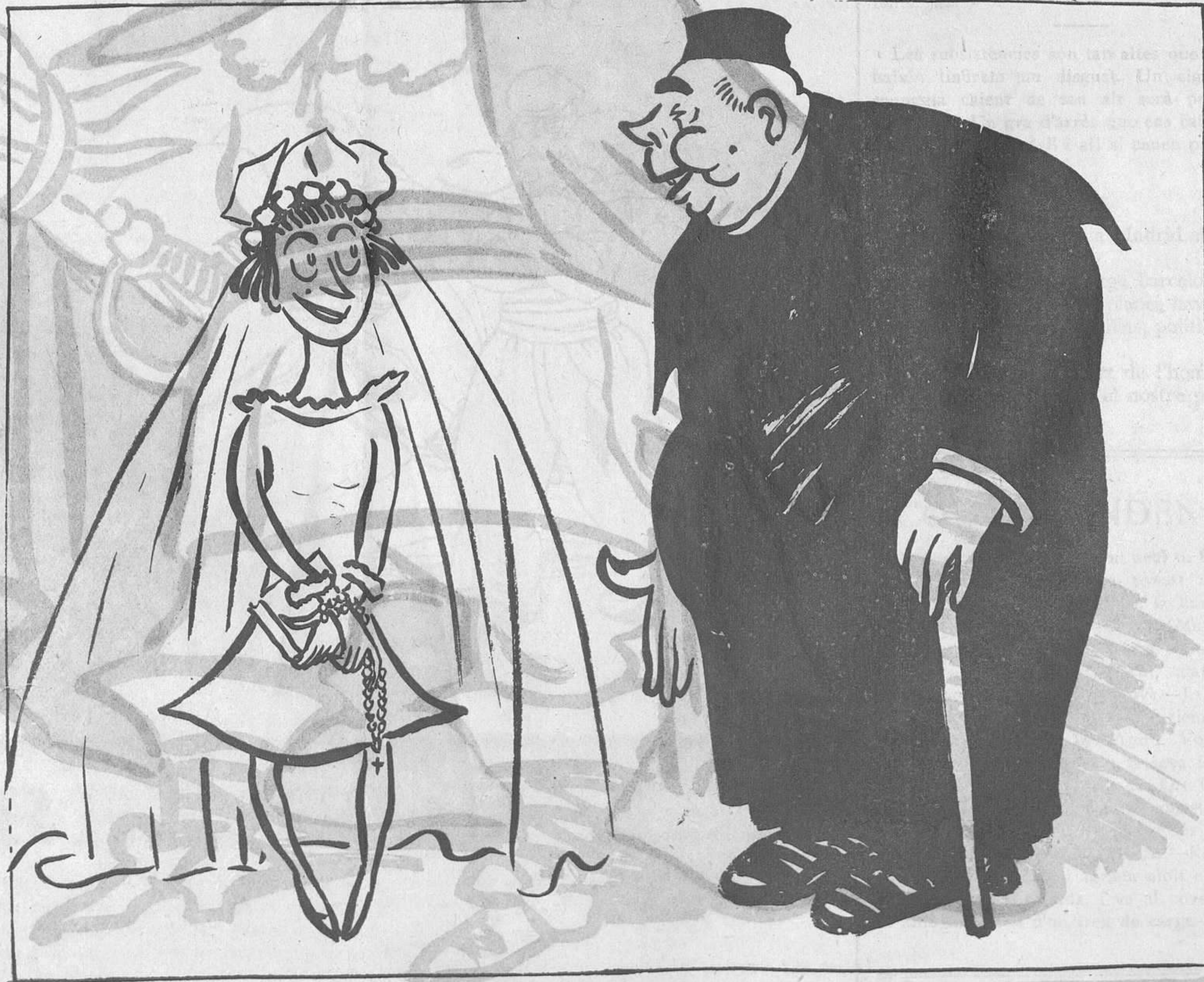
FULMEN

EL SUCCÈS DEL DIA

A Alemanya ja han fet les eleccions; prop de trenta milions de votants alemanys a donar el seu vot han acudit disciplinats com excel·lents companys, a fi de nomenar un president del Reich, ben diligent i governant de pit.

Allí, naturalment, hi havia dos bàndols a votar amb la ferma esperança de guanyar: l'un fort i democràtic, el partit socialista; l'altre passat de moda i antipàtic, el grup nacionalista, que és al mateix temps militarista. La lluita electoral ha sigut dura,

Les flors de maig

—Ai, que pansides és presenten aquest any!

sobretot a Baviera, on en Marx té un partit dels de primera amb homes de senderi que han posat la victòria leri-leri. Mes sa candidatura ha sigut derrotada per la d'en Hindenburg, ben apoiada per la gent de pessetes que somnia, enganyada, amb la resurrecció del vell imperi, la il·lusió de les dretes.

Ja l'Hindenburg, el general de fama a qui la gent que l'ha votat proclama el Bismark eminent dels nostres dies, l'home inflexible, ferm i autoritari que serva ses guerrereres energies, presideix la república novella.

Es per sa bona o per sa mala estrella? Que no es faci il·lusions; encar que hagi tingut quinze milions d'entusiastes votants, perquè n'hi ha altres tants que són actualment uns vers republicans i que seguiran sent-ho com abans, encara que s'ho callin de moment. I si avui s'entronitza

Hindenburg en el Reich, estrany no fóra que el veiéssim molt d'hora caure de l'escambell d'una trompada i anar a l'ostracisme altra vegada, per donar pas als bons socialistes que volen governar amb certes vistes i en forma democràtica, que és de totes, per mi, la més simpàtica.

L'Europa barroera té d'acceptar aquest compàs d'espera que a la marxa del món l'Hindenburg [posa.

Què farà el mariscal? Quina fallera l'haurà dut a l'alt lloc que avui ocupa? Serà polític de debò? Al contrari; serà inflexible governant dels d'upa absolut i arbitrari?

A mi això no em preocupa, car sé prou que el temps corre,

i l'Hindenburg se'n anirà a la porra un dia de tormenta amb tota sa pesada impedimenta. I llavors la república alemanya veuran com treu ufana, com entra decidida dels pobles nous en la fecunda vida que té de fer un jorn damunt la terra impossible la guerra, entronitzant la gràcia de la santa i benita democràcia! Què en sortirà d'aquestes eleccions? Disgustos i raons que mai no tindran fi.

Com el dia que en facin per aquí!

FLOK

TEMES SOCIALS

Una conversió

Volem parlar, enc que sia a títol de curiositat intel·lectual, d'un fet que no deixaran de comentar joiosament els tres o quatre clericals i conservadors de seny que disfrutem a Catalunya.

Benedetto Croce, l'àgil filòsof italià que amb el seu compatriota Giovanni Papini, l'Emili Boutroux i el nostre Diego Ruiz, representen en aquest quart de segle els cimalls més alterosos del pensament metafísic d'Europa, ha renegat suara de la seva rànica prosòpia kantiana i tirant per mals averanys ha esdevingut catòlic i antimarxista.

No diríem veritat donant a entendre que la deserció de Croce ens ha sorprès ni com més ultramesura. Es tracta senzillament d'una genialitat més de les seves. Es més interessant el cas de Huysmans, l'admirable bifaci de *Là bas* i de *La Cathédrale*,

perquè en qüestions de dogma, val sempre més el punt estètic que el filosòfic.

El cas de la "conversió" de Benedetto Croce es pot considerar com un dels tants *faits divers* que ha produït la filosofia post-kantiana en topar-se amb el nou positivisme. I Benedetto Croce, la víctima d'ara, feia ja temps que es trobava en les capes més fondes de la raó pràctica que és el camí florit de la fe cristiana, i el punt de bifurcació de la democràcia social i l'imperialisme.

Que un esperit inflammat com el de Benedetto Croce s'hagi sentit tocat sobtadament de la gràcia divina no té res de particular, car tot ésser tendeix a l'equilibri, al repòs, i per un esperit el guanyar la fe vol dir que passa del dinamisme a la posició estàtica...

Però és que el filòsof italià fa la volta completa en obrir els ulls a la fe o en tancar-los a la crítica, si voleu, car tanca també el cor a les aspiracions proletàries.

I això demostra una vegada més que la fe catòlica i la fe social són dues antinònies absolutament irreconciliables...

* * *

Les "raons sentimentals", que en aquest cas no n'hi ha d'altres, que hagin influït en la conversió religiosa de Benedetto Croce, no ens preocupen gaire. El misticisme és una mena de cosa que neix arrel de l'instint de l'home i que té aplicacions tan diverses com poc recomanables.

Però ço que no pot fer-se és ésser socialista o deixar d'ésser-ne per motius purament sentimentals o d'impressió.

Una idea és una cosa sèria, potser la cosa més sèria que hi ha al món, i no està gens bé que allà on pot i deu haver una idea s'hi posi un sentiment.

El corrosiu de la crítica és més noble i més purificador que el de la fe i no creurem mai que un home ha abandonat una idea o ha estat abandonat per ella, si primer no

ens demostra que la seva intel·ligència ha actuat amb plena sobirania.

I això és precisament el que no sabem que hagi demostrat Benedetto Croce.

Carles Marx, diu, profetitzava la pròxima fi del capitalisme. Es així que el capitalisme subsisteix i apar més fort que mai. *Ergo*, etc., etc.

No creiem que la força dialèctica d'aquest raonament pugui convèncer mai a ningú. Un kantianisme com Croce té l'obligació de fer més crèdit al temps i sobretot no ha de creure que sigui "immortal" una categoria històrica.

Afirma també Benedetto Croce que el sindicalisme ha fracassat perquè fa política i aspira a instaurar una dictadura i mostra el seu desconhort per la manca de fervor que hi ha en les paraules i actituds dels comunistes italians.

Res hi ha en totes aquestes "frases" que afecti ni lleugerament a la doctrina del socialisme. Croce ha parlat com un professional de la política aquesta vegada.

I mai li perdonarem, els seus admiradors, que en una qüestió tan important hagi posat tan poc, poquíssim, del seu gran talent.

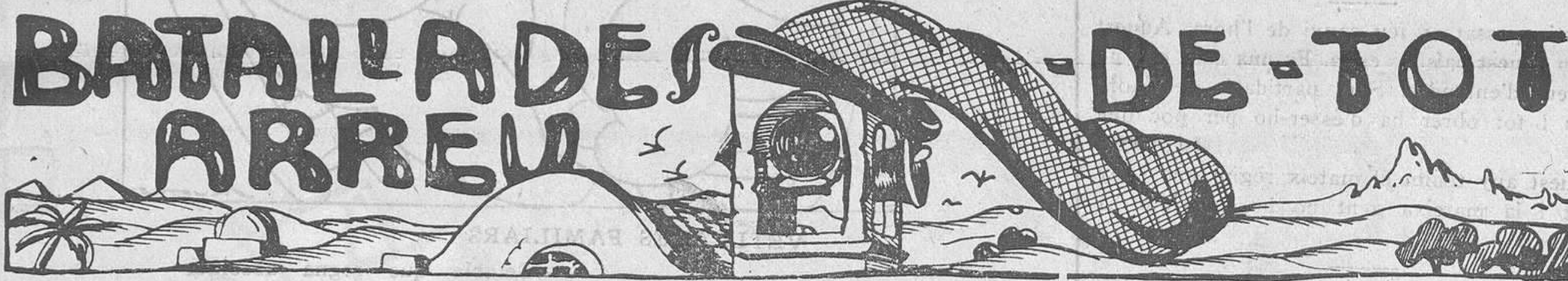
GLICINI

El president Hindenburg

Hindenburg és el president de la república alemanya, que és la república més disfressada de monarquia—maïllor: d'imperi—que coneixem.

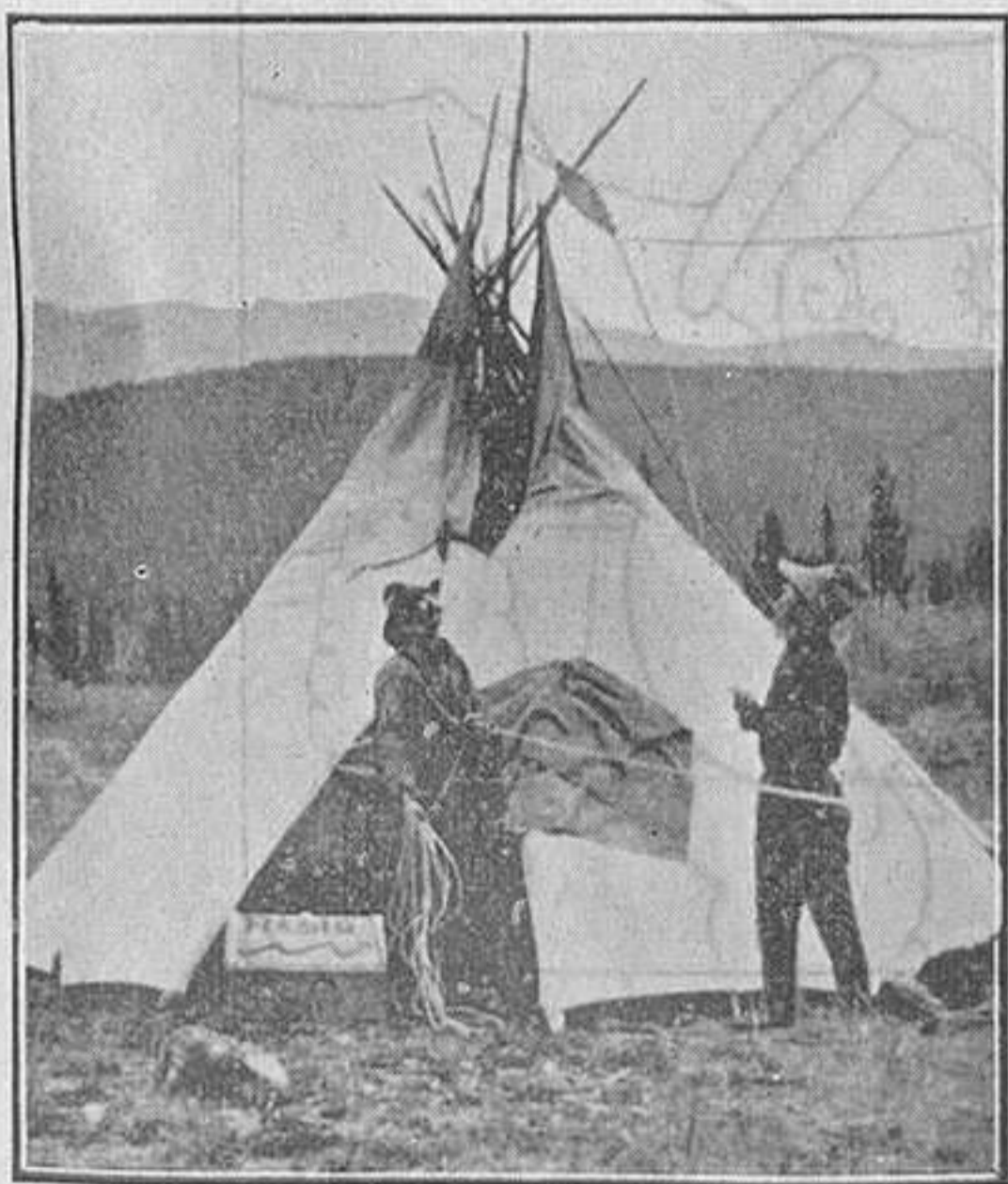
Anem a dedicar una estona al nou president, que val la pena. Anem a buscar-li antecedents. Anem a buscar-la la filiació. Anem a buscar-li el certificat de bona conducta, encar que potser busquem en va, encar que potser no li trobem.

Segons la premsa, Pau Beckendorf von Hindenburg nasqué a Posen, de pare mi-

LA RADI EN EL DESERT

Aquesta caravana que travessa la immensitat arenosa del desert, du els seus aparells de raditelefonia. La cançó alleugera les penalitats del camí. En aquelles vastes regions arenoses, mogudes i a voltes trastornades pel simoun, una onada de música ha d'ésser una gran sa-

La raditelefonia al camp

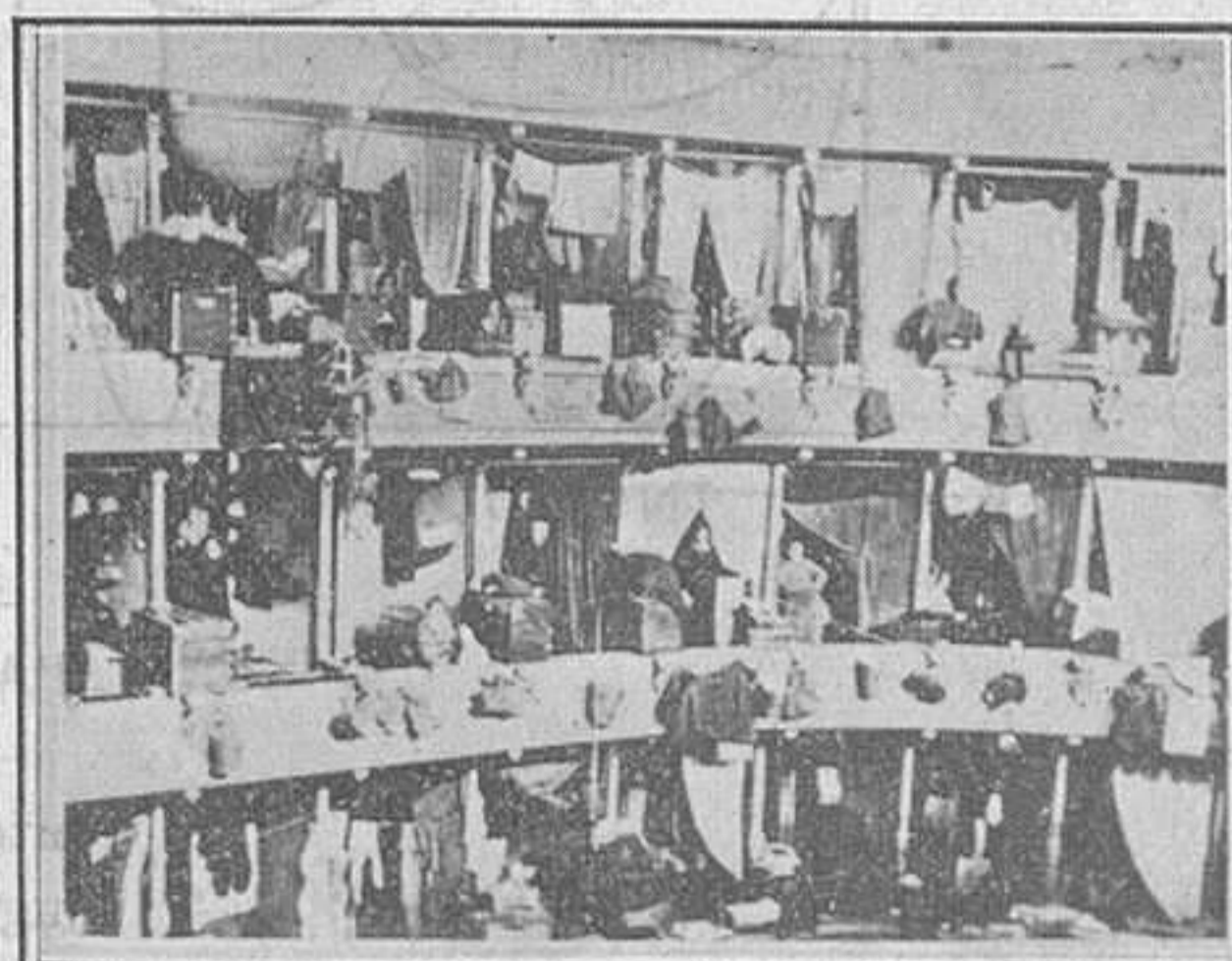
tisfacció. Les ales invisibles i sonores del cant deuen repercutir dessota el sol tropical com una frescor balsàmica, com un oratjol afalagador.

El desert creiem que és el lloc més adequat per la raditelefonia. Al desert, les antenes no formen aquesta immensa teranyina que invadeix la nostra ciutat. A ciutat la raditelefonia és indigesta, costa de pair i, ademés, és menjar de pobre. El que té radi per a sentir l'òpera del Liceu, vol dir que no disposa de la quantitat necessària per assistir al més opulent dels nostres teatres. La radi és menjar de pobre. Al desert s'explica, perquè en l'esfereïdora solitud amplíssima, lluny de tota comoditat, poden fruir

les exquisitesses de l'art divina i encomanar-se un poc més de vigoria per a fer el seu camí, trobant-se, per mitjà de les ones sonores, relacionats i amb contacte espiritual amb els demés mortals. I com que la música té la gràcia divina de domesticar les feres, la caravana pot passar majestuosa i triomfal damunt la immensitat deserta, evitant els perills per mitjà d'una audició raditelefònica.

EL PROBLEMA DE L'HABITACIO

Cada dia resulta més complicat el problema de l'habitació, de trobar habitació. Cada dia resulta més problema.

El teatre de l'òpera convertit en habitacions

A Barcelona no es troben pisos menys de trenta duros. I trenta duros no els pot pagar tothom. A Madrid passa tres quartos del mateix. I a València. I a Bilbao, on sols hi ha lloc per als palaus dels comerciants que la guerra infame ha convertit en milionaris.

A Barcelona, quatre poca-vergonyes, quatre brètols exploten al pobre fent-li pagar d'una barraca fastigosa vint duros al mes. I cal comptar que en aquestes barraques l'obrer hi viu pit-

jor que una bèstia: sense cap comoditat, sense cap higiene, sense cap confort.

No hi hauria que castigar amb uns quants anys de presiri a semblants brètols? Seria una lliçó. I un bon exemple.

O fer això, o el que ha fet el poble d'Atenes, que s'ha incautat del Teatre de l'Òpera i ha convertit les llotges en pisos.

ELS MOLINS D'HOLANDA

Molts coneixen l'Holanda del formatge, de les dones amb esclòps, amb amples còpies i vestits violats, però desconeixen l'Holanda dels molins de vent.

Un molí de vent és una mena d'anhel o de mania; volta que volta amb les ales esteses i

Els molins d'Holanda

per a xuclar la frescor de la terra necessita de la benignitat de l'espai.

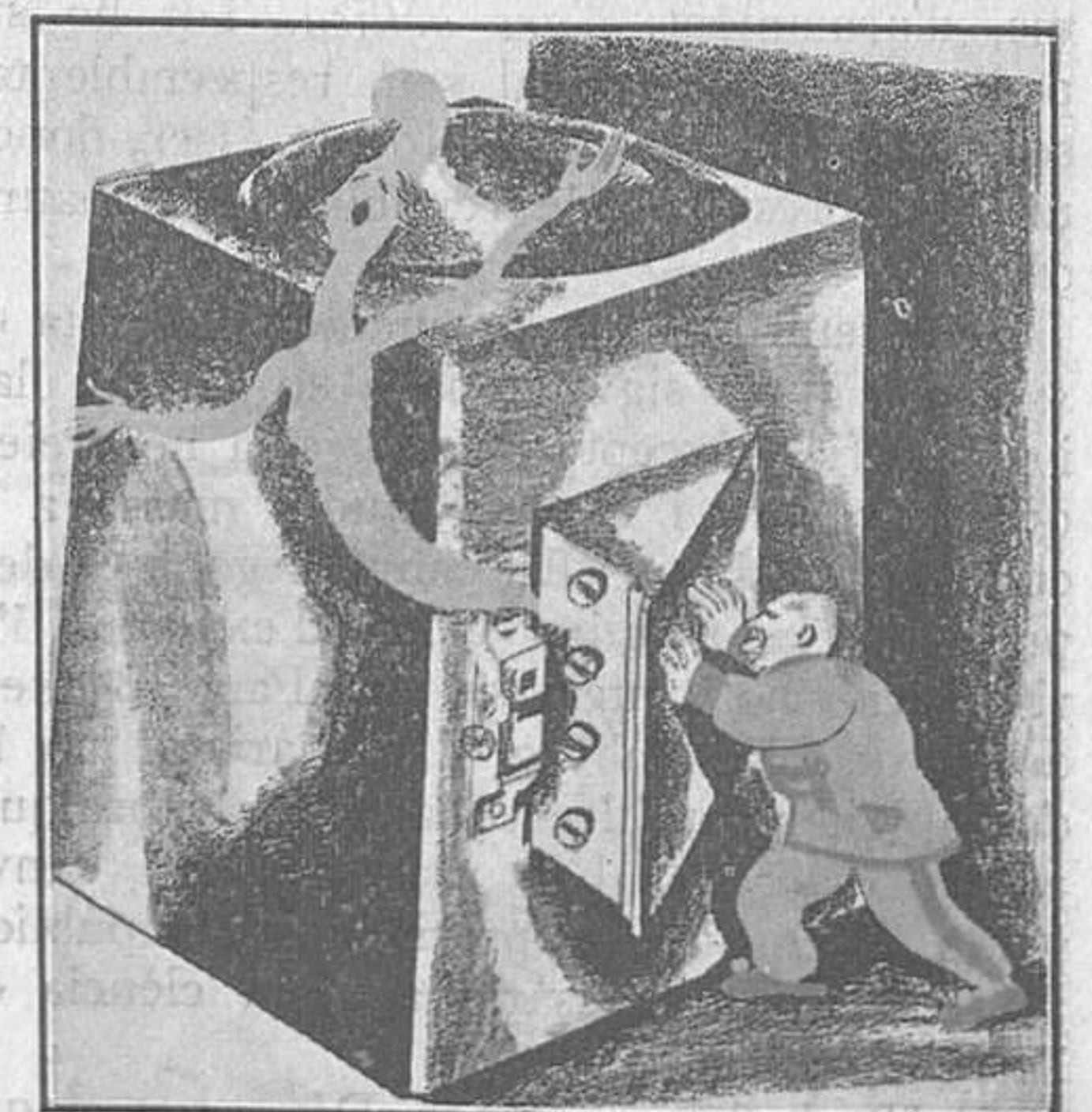
Holanda és el país dels molins de vent, cantada en una de les millors sarçueles que corre

encar pels nostres teatres: *Molinos de viento*. L'esperit holandès no és aventurer ni bel·licós, sinó actiu i apacible com un molí de vent, i és per això que en aquella terra dels grans pasturatges, de vegetació exuberant i de paisatges bellíssims no hi ha aparegut cap Quixot maníac i baladrer que les emprengué amb els molins de vent.

Amb tot i això els molins de vent desapareixen d'Holanda. El Quixot que els fa desaparèixer és el de tot arreu: és el Quixot de la civilització nefasta que ensorra tantes meravelles i capgira tantes valors típiques. Allà on s'alçava un graciós i poètic molí de vent, el Quixot de la civilització hi ha posat una bomba Blok o una bomba Prat—a Holanda una altra marca—i aigua enlaire. El positivisme contra l'idealisme; el pràctic contra el bell.

Nosaltres, però, fariem una bella elegia als molins de vent holandesos. La civilització que pugna contra la naturalesa no és civilització, sinó barbarisme. L'Holanda sense els molins de vent, perd tres parts de bellesa atractívola, perd gran part del seu tipicisme, i així com avui aquest Quixot de la civilització li pren els molins de vent, demà li treurà els esclòps i la còpia i els vestits violats, i si s'empenya en pendre-li el formatge, ja no tindrem Holanda.

LA REPUBLICA

—Ai, que se'ns en va!

De Lachen Links

El mariscal von Hindenburg, president de la República alemanya

litar. Amb el grau de tinent prengué part en la campanya de 1870, i, per mèrits de guerra, li fou atorgada la creu de ferro a Saint-Privat.

En el certificat d'examen d'Hindenburg és llegeix: "Si exceptuem la seva excessiva verborrea, la seva conducta ha sigut bona. Els seus avenços en nocions religioses, llatí i geografia han sigut suficients, però en aritmètica és inferior a tots".

Es desprèn d'aquest certificat d'exàmens, que la mentalitat del futur mariscal era en aquella època—i creiem que deu seguir igual—bastant obtusa. Ho comprenem molt bé, i ens fem perfecte càrrec de què sigui així. Les notes que en aquest certificat es donen són les de *suficients*, és a dir, les imprescindible per a sortir del pas.

No brilla Pau Beckendorf de Hindenburg militar i fill de militar, per la seva intel·ligència d'home civil. Brillarà després per la seva intel·ligència bèl·lica, serà una de les més poderoses columnes de l'exèrcit. I precisament llavors se l'apartarà de l'exèrcit, que és el seu element, per a col·locar-lo en la més alta jeraquia civil. De manera que se li dona el càrrec pel que està més incapacitat. Hindenburg és un home d'uniforme, d'armament, d'ars bèl·lica. Tot ho supedita an aquest ideal seu, respectable tan sols pel fet d'ésser seu. No pot ésser, doncs, un bon president de república com hauria d'ésser.

I cal tenir en compte que aquesta nota de *suficient* li ha sigut donada en religió, llatí i geografia. Excepte la geografia no creiem que la religió i el llatí ajudin massa a la cultura d'un home. En canvi, segons es despren de la mateixa nota d'examen, l'aritmètica no interessa a Pau Beckendorf de Hindenburg. Un mariscal no ha de saber resoldre equacions algebraïques per a ésser un bon mariscal. En canvi, per a ésser un bon president de república, ja seria més necessària aquesta ciència de l'aritmètica.

Si Hindenburg creu en Déu—que sí que hi deu creure—serà en el *déu de les batalles* de la Bíblia, mai en el Déu legislador i humil, amic de publicans i prostitutes.

Hindenburg és per a la civilització, un càstig, una calamitat, una monstruosa desviació vers la guerra. Com que no sap prou aritmètica no recordarà que la guerra ha sigut la ruina d'Alemanya. I cal recordar-ho.

WILLY

EL REU

Contrit el reu dels seus crims concirós està pensant en llur mullè i llur infant perquè prompte serà als llims.

Encar que un hom mati i robi d'hora o tard se'n penedeix, s'horroritza i s'estremeix en pensà en l'etern oprobí que tramet a la família; i, rè del món, sinó això, el fa entrà en conformació i a la fi amb tot es concilia.

... Aquelles set campanades, hora greu, trista i fatal, les sentia el criminal en el cor, com plom, clavades; quan es va complí... en debades, la vil pena capital

AGUILETA

REPICS

En Mussolini, l'amo, senyor i protagonista de la tragèdia italiana, tot d'un plegat es converteix en autor dramàtic. Està fent un drama en tres actes. Creiem que Mussolini pot fer un bon drama. Ningú dubta de les seves qualitats oratorials i pot desenrotllar mil arguments funestos de la seva pròpia vida.

Però, si fracassa com autor dramàtic, ja cal que plegui del tot, perquè com a polític ja fa temps que ha fracassat.

L'estiu passat es féu canvi de l'hora. Aquest any en aquest país no es fa. Es una cosa que no l'acabem d'entendre. Som partidaris de l'hora d'estiu i tot obrer ha d'ésser-ho per poc que pensi.

Aquest any tenim el mateix règim que l'any passat i la mateixa gent no ho fa. Com ha anat això?

Continua i continuarà la dèria del futbol. Els futbolistes—com les dones—s'afliuixen les robes, per a engrascar al qui sigui. Després fan quatre piruetes i tiren quatre cosses molt simbòliques i explicatives de la seva intel·lectualitat i ja són els grans homes.

A nosaltres, però, dignu el que vulguin certa genteta humil, ens fan fàstic.

Les subsistències són contràries a la hidrologia. L'aigua sempre tira cap avall; les subsistències sempre tiren cap amunt. No trobem estrany si algun dia somnieu que en la llar hi bull una olla de patates. Quan us despertareu trobareu que només hi ha aigua. Les patates ja hauran marxat amunt.

Durant aquest mes de maig el rectorot es llevarà una miqueta més dematí del que acostuma per a prendre la fresca. Després, com a fresc, predicarà una estona a les filles de Maria, que són la seva predilecció.

En Sala, de Terrassa, ha dimitit del càrrec de president de la Diputació i àdhuc de diputat.

En Sala diu que emprarà el temps viatjant per l'estranger. Encara tenim esperança de saber que ha estat per segona vegada a Whashington, perquè ens ho dirà cada vegada que parli.

Els mestres particulars s'han queixat perquè se'ls obliga a tenir títol per a exercir. Creiem que de mestres només n'han de fer els que ho són, i per això ens fan fàstic tants col·legis patrocinats per ordres religioses que disposen de tots els mitjans menys de la ciència i veure quasi la totalitat del col·legis dependents de l'Estat que són mancats de totes les aventades, encara que hi actui el millor dels mestres.

Per fi ha sortit en la premsa la maqueta de la Plaça de Catalunya. Sincerament, si ens és permès, direm que no ens agrada. No ens pot

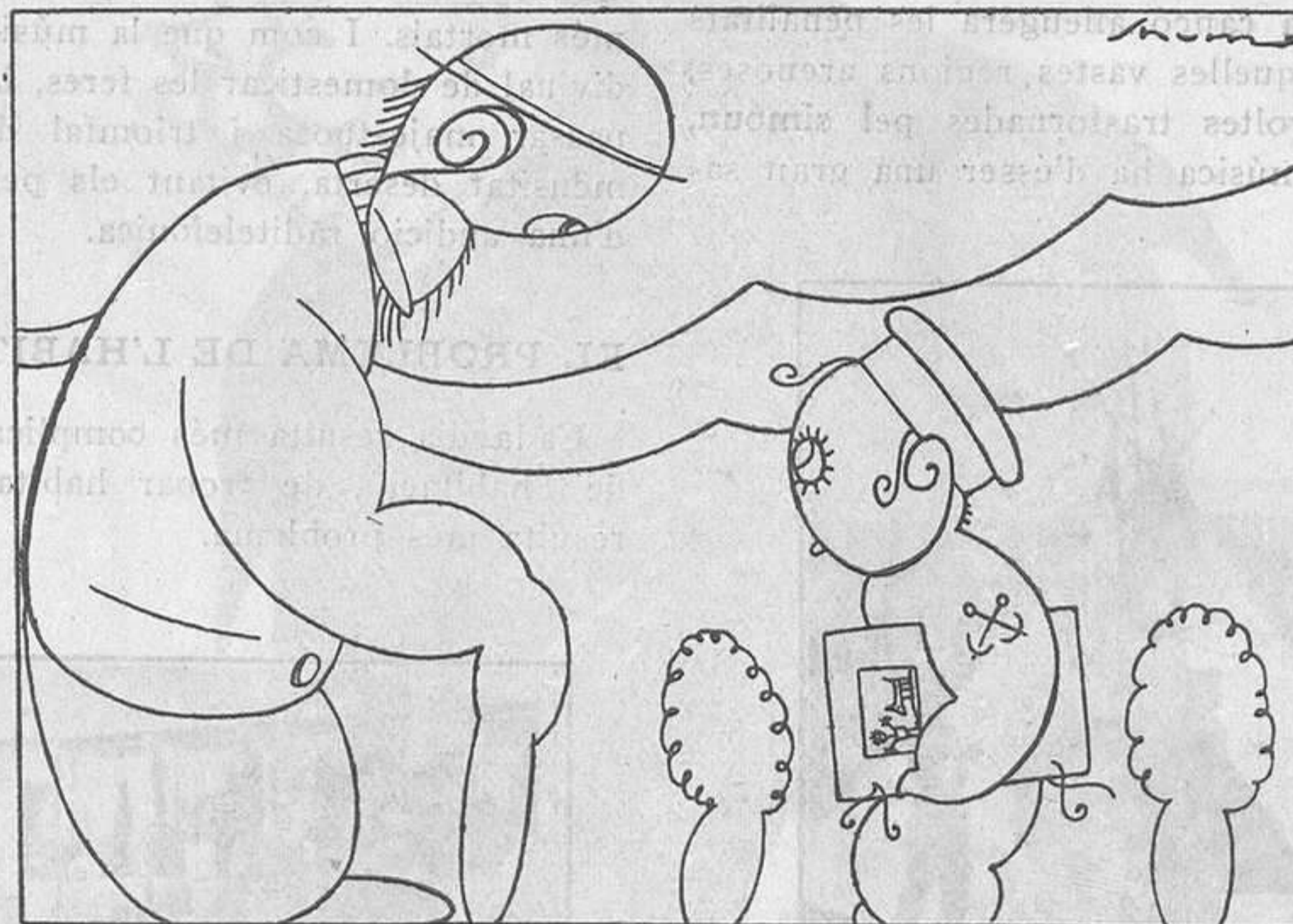
ELS POBRES

—Ja saps que se m'han glaçat les patates?
—Ara rai que ve l'estiu! Les menjarem glaçades.

VETLLADES FAMILIARS

—Sembla que regna absoluta tranquil·litat.

INGENUITAT

—I a tu què et sembla això d'Alemanya?
—Sí, miri, que en comptes de fabricar joguines s'entretindran a jugar a soldats.

agradar. Ningú que tingui nas a la cara dubtarà que en Puig i Cadafalch és un milió de vegades més arquitecte que en Nebot, i ens molesta que perquè sí s'hagi prescindit del seu projecte.

Abans que tot deuen tenir-se en compte els interessos de la ciutat i no que sigui aquell home o aquest altre.

Amb motiu del descarrilament de Les Planes

són ja moltes les protestes que s'han formulat. Hi juntem la nostra. Creiem que vint-i-cinc morts i cent cinquanta ferits no és una trivialitat perquè el poble s'ho prengui a la fresca i les autoritats també.

Si la companyia és responsable, i creiem que sí, cal que se li exigeixin les degudes responsabilitats.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELA del Oim, número 8